



Από τη μια, χιλιάδες μέλη και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, είναι στα κάγκελα με τη σύγχρονη **Συμφωνία της ευρω-Βάρκιζας** που υπέγραψε η ηγεσία του, ενώ και ολόκληρες νομαρχιακές οργανώσεις του καταγγέλλουν ανοιχτά τη δρομολόγηση της ψήφισης νέου Τρίτου και πλέον φαρμακερού Μνημονίου από την “κυβέρνηση της αριστεράς”.

Από την άλλη, αναλυτές μιλούν για «απόλυτη κυριαρχία Τσίπρα», ενώ κάποιες δημοσκοπήσεις αναφέρονται σε ενδεχόμενο απόλυτης πλειοψηφίας ΣΥΡΙΖΑ με 42,5% σε περίπτωση εκλογών.

Μια **διπλή μετάλλαξη** συντελείται με εντελώς σαφή τρόπο, που μόνο τυφλοί και αιχμάλωτοι του κομματικού σωλήνα, δεν μπορούν να διακρίνουν.

Στα μάτια των εργαζομένων, των ανέργων και ειδικά των αριστερών και των αγωνιστών των μαζικών κινημάτων, η προσδοκία πως «κάτι τέλος πάντων μπορούν να κάνουν ετούτοι για μας», δέχεται ένα συντριπτικό πλήγμα. Ο **μισο-αριστερός** (στη φράση και διακήρυξη) ΣΥΡΙΖΑ, τελειώνει εκκωφαντικά. Απέναντί τους βλέπουν, άλλοι με έκπληξη και οργή, άλλοι με πρόωρη επιβεβαίωση εκτιμήσεων και φόβων, ένα **μνημονιακό κόμμα**, πιο θαρραλέο από τη ΝΔ του Σαμαρά, που τέλος πάντων προτίμησε να χάσει τις εκλογές παρά να αυτοκτονήσει αποδεχόμενη τις (πολύ λιγότερες) απαιτήσεις της τρόικας εν όψει της πέμπτης αξιολόγησης του προηγούμενου Μνημονίου.

Ας κοιτάξουμε όμως τα πράγματα από την άλλη γωνία:

Ο ΣΥΡΙΖΑ από τη μια, δίνει μια ορατή προοπτική συσπείρωσης του εθνικού αστικού μπλόκ μαζί με ΝΔ, ΠΟΤΑΜΙ, ΠΑΣΟΚ, εκεί που άλλοι που έπιναν νερό στο όνομα της «εθνικής συναίνεσης», έγιναν περίγελο και απέτυχαν οικτρά. Ποιο Μνημόνιο προτάθηκε από τους «πολέμιους» του και μάζεψε 252 ψήφους υπέρ στη Βουλή;

Από την άλλη, η κατάκτηση αυτού του ρόλου, περνάει πάνω από τα ερείπια των παλιών ηγεσιών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, τις οποίες κατάπιε τελειωτικά η μεγάλη πηγάδα του συντριπτικού ΟΧΙ στο πρόσφατο δημοψήφισμα.

Στα μάτια των συστημικών δυνάμεων, ο **μισο-δεξιός** ΣΥΡΙΖΑ, αναδύεται εξαιρετικά δυναμικός και ελπιδοφόρος. Ο ακροδεξιός πρώην Γενικός Γραμματέας της κυβέρνησης Σαμαρά Μπαλτάκος, δικαιώνεται πανηγυρικά: «Στους κόλπους της ευρύτερης Αριστεράς η αστικοποίηση αργά, μαυλιστικά και ανεπαίσθητα έχει προχωρήσει ως τον μυελό των οστών. Οι ίδιοι δεν το νιώθουν αυτό, αλλά ένας έμπειρος παρατηρητής το βλέπει ξεκάθαρα. Έχουν “μαλακώσει” πολύ. Όταν έρθει η στιγμή για κρίσιμες αποφάσεις, θα σαστίσουν. Σαν ταλαντευόμενοι μεσοαστοί θα αντιδράσουν, αφού οι προλετάριοι σπανίζουν στην ηγεσία τους. Πόσοι από αυτούς γεννήθηκαν στα “Κουντουριώτικα”; Είναι μια ιστορική στιγμή, αλλά η Αριστερά θα αποτύχει στην αξιοποίησή της» (Συνέντευξη από 1 Ιουνίου 2014).

Στην πραγματικότητα η μια μετάλλαξη προϋποθέτει την άλλη. Όσο ο ΣΥΡΙΖΑ αποτινάσσει δευτερεύοντα αριστερά χαρακτηριστικά, τόσο καταχτά το ρόλο μιας αστικής συστημικής σταθεροποιητικής δύναμης με

άλλους όρους. Η διαδικασία είναι ουσιαστικά μία και μοναδική: **από τα αριστερά προς τα δεξιά**. Μόνο οι γωνίες θέασης την διπλασιάζουν. Άλλωστε και ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ... ένας και μοναδικός. Δεν υπάρχει μισο-αριστερός ή/και μισο-δεξιός ΣΥΡΙΖΑ. Έρχονται στιγμές που οι αντιφάσεις ωριμάζουν και αναπτύσσονται. Ακόμη και στο πλέον αντιφατικό φαινόμενο κυριαρχεί πάντα η **βασική** πλευρά του.

Στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ η βασική πλευρά που καθόριζε και καθορίζει την ουσία της φυσιογνωμίας του ήταν η δέσμευση ότι θα κινηθεί εντός των ορίων της ευρωζώνης και του καπιταλιστικού πλαισίου με ταυτόχρονη αποκήρυξη κάθε λογικής ρήξης. Όποιος δε θέλησε να δει αυτή τη πλευρά κρύφτηκε και κρύβεται πίσω από τη μηχανιστική παράθεση «θετικών και αρνητικών» πλευρών, προτείνοντας μια αντίστοιχη πολιτική στάση κατά περίπτωση και συμβουλευόντας διαρκώς την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ για τη «σωστή πολιτική στάση».

Οι εξελίξεις τα σάρωσαν όλα αυτά.

Προβάλλει εύλογο το ερώτημα: «Εντάξει, ας πούμε ότι είναι έτσι. Αλλά ήταν υποχρεωτική η εξευτελιστική αποδοχή ενός τόσο άγριου τρίτου μνημονίου;»

Γιατί πήγαν έτσι τα πράγματα με το ΣΥΡΙΖΑ;

Μια εύκολη απάντηση θα απέδιδε αυτή την εξέλιξη στο «ξεπούλημα» της ηγεσίας ή στα «σοβαρά λάθη της ηγεσίας, λόγω απειρίας».

Οι προσεγγίσεις αυτές είναι εκτός πραγματικότητας, δεν αναδεικνύουν το **«αντικειμενικό» υπόστρωμα** της σημερινής ολοκλήρωσης της αστικής μνημονιακής μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ.

Επισημάνση πρώτη: ο ΣΥΡΙΖΑ είχε και έχει σαφές **προγραμματικό πολιτικό όριο**. Όταν ξεκινάς από την αφετηρία ότι η όποια διέξοδος θα δοθεί εντός ευρωζώνης και ΕΕ, που είναι το βασικό πεδίο σχεδιασμού και βίαιης επιβολής των αντεργατικών μνημονιακών πολιτικών βάθους, δεν μπορεί παρά η κατάληξη να είναι ένα τρίτο μνημόνιο.

Επισημάνση δεύτερη: ο ΣΥΡΙΖΑ είχε και ένα δεύτερο αμετακίνητο θέσφατο που ήταν η **άρνηση της ρήξης**. Ήταν και είναι εδραία η πεποίθησή του, ότι η όποια «διέξοδος» θα ήταν αποτέλεσμα συντεταγμένης διαπραγμάτευσης μιας κυβέρνησης με τους θεσμούς των εταίρων. Αυτό το νήμα και στις δύο άκρες του και σε όλη την εκτύλιξή του αποκλείει ρητά την ανατροπή με την εισβολή του λαϊκού παράγοντα, αλλά υπηρετεί τη γνωστή λογική για ρήξεις χωρίς ρήξη και επαναστατική τομή. Η άρνηση της ρήξης, οδηγεί στην απουσία έστω της προετοιμασίας για αυτήν και τελικά στην αδυναμία «διαπραγμάτευσης» ακόμη και για τα στοιχειώδη.

Επισημάνση τρίτη: τελικά η δεύτερη «κόκκινη» γραμμή, πέραν αυτής της παραμονής στην ευρωζώνη, ήταν η **παραμονή στην κυβέρνηση**. Ένας σχολιαστής το έγραψε ωμά: «Σημασία δεν έχει τι λέει η Συμφωνία, αλλά ποιος θα την εφαρμόσει». Τελικά πρόκειται όχι για μια κυβέρνηση της αριστεράς και της αριστερής πολιτικής, αλλά για μια **αριστερά της κυβέρνησης, για την κυβέρνηση**. Μπορούν και το δικαιολογούν: «κοιτάξτε, έτσι και αλλιώς η συνέχεια θα είναι μνημονιακή. Αυτοί δεν ανατρέπονται. Συνεπώς, καλά έκανε ο Τσίπρας και υπέγραψε ότι του έδωσαν, διότι έτσι μένει στην κυβέρνηση, που σημαίνει, όπως και να έχει κάποια πράγματα θα τα κάνει, έστω και ελάχιστα». Πρόκειται όχι απλά για πολιτικό αμοραλισμό, αλλά για προσπάθεια μαζικής εμπέδωσης της **λογικής της ήττας**. Διαφορετικά: η αριστερά όχι στο ρόλο του μαχητή για να κερδηθεί ο πόλεμος, αλλά σε αυτόν της παρηγορήτρας νοσοκόμας στα μετόπισθεν...

Ποια στάση; Ποια αριστερά;

Τέσσερις πολιτικές προτάσεις είναι μπροστά μας.

Η **πρώτη** μιλάει ανοιχτά για στήριξη της «πατριωτικής» προσπάθειας Τσίπρα, με παράλληλη καταγγελία του «εκβιασμού» της κυβέρνησης από τους «εταίρους». Αφήνουμε αυτή τη στάση, ως ορθή να την ακολουθήσουν οι αστικές μνημονιακές δυνάμεις. Για την αριστερά αποτελεί πολιτική αυτοκτονία. Για τα εργατικά και λαϊκά στρώματα κοινωνικό θάνατο με αυτά που θα συμβούν άμεσα.

Η **δεύτερη πρόταση**, είναι η στάση της αλήθειας του σταματημένου ρολογιού και της αριστερής εκδοχής του «ώριμου φρούτου»: Περιμένουμε να σαπίσει ο ΣΥΡΙΖΑ, με τον κόσμο αδρανή να βγάζει «πολιτικά συμπεράσματα». Είναι μια νεκρή πολιτική στάση, δυστυχώς προσφιλής στο ΚΚΕ, που στην ακραία της εκδοχή λαμβάνει και ανοιχτά συστημικά χαρακτηριστικά όπως το άθλιο ΟΧΙ στο λαϊκό ΟΧΙ του δημοψηφίσματος ή το τελευταίας κοπής σύνθημα «ούτε τρίτο μνημόνιο, ούτε έξοδος από την ευρωζώνη».

Η **τρίτη προσέγγιση** είναι αυτή της αναπόλησης του «παλιού καλού ΣΥΡΙΖΑ».

Είπε σε πρόσφατη συνέντευξή του ο Π. Λαφαζάνης:

«Ο αγώνας θα συνεχισθεί ώστε ο ΣΥΡΙΖΑ να αλλάξει τη θέση του και το νέο μνημόνιο να μην εφαρμοσθεί στην πράξη, να ακυρωθεί στη ζωή και μαζί του να ακυρωθούν και τα παλιά μνημόνια. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ επιμείνει να εφαρμόσει, δίπλα στα παλιά και το νέο μνημόνιο, κινδυνεύει να υποστεί μετάλλαξη».

Το ευρύτερο μοτίβο της στάσης της Αριστερής Πλατφόρμας είναι τούτο: «αντιπαλεύουμε τα μνημονιακά μέτρα, υποστηρίζουμε την κυβέρνηση την οποία την εκβίασαν».

Μάλιστα. Έγινε λοιπόν ένα δικαστήριο και αποφάσισε: Εις θάνατον το μαχαίρι, αθώς αυτός που το έμπηξε...

Απαράδεκτη λογική που οδηγεί σε στάση συννενοχής για τη νέα εργατική γενοκτονία που θα γίνει στο όνομα της αριστεράς και **ακύρωση των διαφοροποιήσεων**.

Κατά τη γνώμη μας, η ανατροπή των μνημονίων δεν είναι υπόθεση εσωκομματικών παιχνιδιών και ισορροπιών. Η "αλλαγή του ΣΥΡΙΖΑ" προς τα αριστερά, ούτε μπορεί να υπάρξει, ούτε αφορά την κοινωνία, που τώρα εισπράττει τη βουτιά προς τα δεξιά. Το νέο μνημόνιο δεν το εφαρμόζει ο θεός, αλλά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Η πλήρης αστική μετάλλαξη σε ότι αφορά τη βασική γραμμή και την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, έχει συντελεστεί και δεν επίκειται. Η γραμμή και το πρόγραμμα του "καλού ΣΥΡΙΖΑ" στο όνομα του οποίου μιλάει ο Π. Λαφαζάνης, είχε και έχει στον πυρήνα του τη σημερινή κατάντια, υπακούοντας στη βαθύτερη λογική των ρήξεων χωρίς ρήξη με την ΕΕ και το καπιταλιστικό πλαίσιο. Η αριστερή πολιτική δεν (πρέπει να) είναι αυτοσκοπός και παίγνιο κατάκτησης πολιτικού ρόλου, αλλά έχει ταξικούς και κοινωνικούς καθορισμούς. Όποιος τους ξεχνά, ακόμη και αν έχει "αριστερό πρόγραμμα", αργά ή γρήγορα νανουρίζεται στην αγκάλη της αστικής εξουσίας, έστω στην αριστερή μεριά της. Αυτό δεν αφορά μόνο την Αριστερή Πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και όλους όσους τρέχουν νομίζοντας πως θα ξυλέψουν την πεσμένη βελανιδιά και θα αποκτήσουν μπόι άκοπα.

Σε διάλογο αλλά και αντίθεση με τις παραπάνω προτάσεις, σήμερα υπάρχουν οι δυνατότητες και η ανάγκη μιας **τομής στο χαρακτήρα** και τη **μαζικότητα** μιας αριστερής αντικαπιταλιστικής και αντιΕΕ πολιτικής πρότασης. Ας μας επιτραπούν κάποιες επισημάνσεις εδώ.

Πρώτο: Το βροντερό **ΟΧΙ** αποτελεί το **έδαφος**, την προωθημένη αφετηρία, που έρχεται να συνηγορήσει για τη **ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ**, κόντρα στη λογική της ήττας. Στο έδαφος της ενωτικής υπεράσπισης αυτής της δυναμικής, κινηματικά και πολιτικά, τοπικά και κεντρικά, από τα «πάνω» και από τα «κάτω», μπορεί να ανθίσει ένας νέος κοινωνικός και πολιτικός συσχετισμός.

Δεύτερο: Η συσσωρευμένη πολιτική εμπειρία του κόσμου, απαιτεί ένα **πολιτικό άλμα στον προγραμματικό λόγο** της μαχόμενης αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Να μην ξεχάσουμε τα δύο πράγματα που έκαναν μπαμ στη μάχη του δημοψηφίσματος: Ο αντιδραστικός χαρακτήρας ευρωζώνης και

η ΕΕ και η συστράτευση του αστικού κόσμου ενάντια στο λαό και σε κάθε δρόμο ρήξης. Απαιτείται αναβάθμιση επομένως της αναγκαιότητας ενός άλλου δρόμου έξω και ενάντια στην ΕΕ και το καπιταλιστικό πλαίσιο, με τις κοινωνικές ανάγκες μπροστά και τον κόσμο της εργασίας πρωταγωνιστή των εξελίξεων. Ας μην αρχίσει πάλι το ίδιο βιολί, ειδικά για το θέμα της ΕΕ. Υπάρχει η υπο-ιδιότητα της Ελλάδας ως μέλος της ευρωζώνης και η βασική ιδιότητα ως μέλος της ΕΕ. Ίσως κάποια στιγμή στην αριστερά να κατανοήσουμε ότι αν κόψουμε την αλήθεια στη μέση ή την τεμαχίσουμε σε δόσεις, δεν έχουμε μισή αλήθεια, αλλά το τίποτα, βαφτισμένο σε «σοφή τακτική».

Τρίτο: Δεν προχωρούν τα πράγματα χωρίς συνειδητή και σχεδιασμένη **στρατηγική ρήξης και ανατροπής**, συγκέντρωση δυνάμεων ακριβώς πάνω σε αυτή την ανάγκη. Ο αντίπαλος δεν ηττάται με χαρτιά και προγράμματα, αλλά με ανατρεπτική δράση, επαναστατική απειλή και επανάσταση με γενικό ξεσηκωμό ποικίλης μορφής. Και αυτά θέλουν εργαλεία, υποκείμενα στο πεδίο της ταξικής πάλης και της συγκρότησης της εργατικής τάξης. Αλίμονο αν η επαναστατική αριστερά δεν ορίζεται από αυτό και αρχίζει και τελειώνει με τη Βουλή και την κυβέρνηση.

Ένα σύνολο δυνάμεων και ρευμάτων της αριστεράς μπορεί να συναντηθεί σε μια **ευρύτερη μαχόμενη μετωπική συνεργασία**, που θα κρατήσει όρθια την ελπίδα και θα σημάνει αντεπίθεση. Από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη ΜΑΡΣ και τις ως τώρα διαφοροποιήσεις από ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, έως το μαχόμενο κόσμο των κοινωνικών αγώνων, τις νέες διαφοροποιήσεις στο ΣΥΡΙΖΑ και τμήματα του αντι-εξουσιαστικού χώρου. Μια συνεργασία, όχι κυρίως και μονοδιάστατα εκλογική, αλλά πρωτίστως ως **κοινή δέσμευση πολιτικής υποστήριξης** ενός ευρύτερου κοινωνικού και πολιτικού μαχόμενου μετώπου εργατικής αντιπολίτευσης, αντεπίθεσης και ανατροπής της μνημονιακής πολιτικής και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.